

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **V. Q. N.**
zastoupeného zmocněncem Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 4/939, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2020, čj. OAM-357/ZA-ZA11-HA10-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, podle kterého je opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a proto bylo řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i)

téhož zákona. Součástí žaloby byla též žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, které soud vyhověl usnesením ze dne 2. 11. 2020, čj. 1 Az 44/2020-24.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě předně uvedl seznam několika ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen (správní řád“), dále zákona o azylu, Úmluvy o právech dítěte (sdělení č. 104/1991 Sb.), Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), a Listiny základních práv a svobod, o nichž uvedl, že jsou žalobními body podle § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
3. Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil § 4 odst. 2 správního řádu, neboť až do předání rozhodnutí ve věci nebyl poučen o tom, jakým způsobem probíhá řízení o opakované žádosti, a za jakých podmínek dojde k zastavení řízení.
4. Žalobce má za to, že jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu měla být meritorně projednána. Žalovaný totiž dle názoru žalobce řádně nezjistil skutkový stav věci a nepřihlédl ke všem novým skutečnostem, důsledkem čehož byla nesprávná aplikace příslušných ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu přitom nevyplývá ze shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí, neboť chybí vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně.
5. Konkrétněji pak žalobce s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 6 Azs 15/2013, sp. zn. 2 Azs 14/2010, a dále na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 Az 1/2016, namítl, že se žalovaný dopustil zásahu do jeho rodinného a soukromého života, neboť narození dvou dcer žalobci v ČR neposoudil jako novou skutečnost významnou pro účely posouzení věci podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
6. Dále žalobce namítl, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav ani ve vztahu k víře žalobce, přitom je všeobecně známo, že v zemi původu žalobce panuje nedemokratický režim, svoboda vyznání včetně dalších osobních svobod, jsou omezeny. Žalobce vyznává křesťanskou víru, která je v jeho zemi původu menšinová a čelí perzekuci ze strany státních orgánů i ze strany ostatních rodů a kmenů ve vesnicích, k čemuž odkázal na webové stránky organizace Open Doors, která každoročně vydává seznam 50 zemí, kde křesťané čelí největšímu pronásledování kvůli svému náboženskému přesvědčení. Podle této organizace se země původu žalobce nachází na 20. místě. Žalobce v žalobě dále uvedl odkaz na zprávu pro Výbor OSN o zemi původu žalobce z března 2019. S odkazem na další rozsudek NSS, sp. zn. 4 Azs 103/2007, z něhož též částečně citoval, měl žalovaný tyto skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žalobce.
7. Žalobce dále namítl, že žalovaný neprovedl žádnou komparaci předchozích zdrojů z řízení o první žádosti žalobce, a nově předloženými zdroji, nezaobíral se tedy vývojem legislativy, či reálností útoků na žalobce z důvodu jeho náboženského přesvědčení, aby byl schopen relevantně posoudit, zda se v zemi původu žalobce změnily v tomto ohledu podmínky. Žalobce dále poukázal na rozsudek NSS, sp. zn. 9 Azs 185/2017, z něhož vyplývá, že i v případě další opakované žádosti musí být uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. Tomu však žalovaný dle názoru žalobce

nedostál. Žalobce též odkázal na bod D usnesení Evropského parlamentu ze dne 14. 11. 2018 o situaci politických vězňů (2018/2925(RSP)), který potvrzuje represivní opatření vůči křesťanům ve V.

8. Žalobce dále citoval z rozsudku NSS, sp. zn. 5 Azs 6/2011, který zpochybňuje závěry žalovaného o účelovosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal přitom na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Žalovaný zopakoval, z jakých podkladů a skutečností při posuzování žádosti žalobce vycházel, kdy dle jeho názoru žalobce ve své druhé žádosti neuvedl žádnou novou azylově významnou skutečnost, která by bez jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána již v řízení o předchozí o žádosti.
11. K námitce nepoučení o průběhu řízení o opakované žádosti žalovaný předně odkázal na zásahu „neznalost zákona neomlouvá“ a možnost žalobce obrátit se na advokáta. Upozornil též na č. l. 3 správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce byl o svých právech a povinnostech řádně poučen ve v. jazyce dne 8. 7. 2020.
12. S odkazem na rozsudek NSS, sp. zn. 9 Azs 5/2009 k námitce porušení rodinného života žalobce, resp. porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte žalovaný uvedl, že svůj rodinný a soukromý život může nadále rozvíjet i v zemi původu, a upozornil, že z další judikatury NSS, na kterou odkázal, vyplývá, že samotná existence rodinných vazeb nemůže bez dalšího odůvodnit udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný se též stručně vyjádřil k rodičovské odpovědnosti a jejímu výkonu nezletilým rodičem, kdy dodal, že tato problematika není v jeho gesci, ale v gesci jiných orgánů. Obdobně žalovaný argumentoval i ve vztahu k námitce porušení čl. 8 Úmluvy.
13. Žalovaný neshledal své pochybení ani, pokud jde o posuzování podmínek udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; z citované judikatury NSS vyplývá, že rodinné poměry jako je manželství, nejsou skutečnostmi zvláštního zřetele hodnými.
14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
15. Žalobce zaslal dne 12. 11. 2020 v reakci na vyjádření žalovaného soudu repliku ze dne 9. 11. 2020. V ní uvedl, že žalovaný se absolutně odmítl zabývat tím, jak fakticky bude matka žalobcových dětí schopna dětem poskytnout nutnou byt' základní péči pouhým odkazem na čl. 32 odst. 4 Listiny. Žalobce sice touto námitkou poukázal i na právní potíže s výkonem rodičovské odpovědnosti, především však akcentoval faktickou stránku péče o děti, což žalovaný zcela opominul. Žalobce nikdy netvrdil, že by matce jeho dětí měla být v ČR odpírána bez jeho přítomnosti možnost o děti pečovat, pouze se domnívá, že péče o tak malé děti je velmi obtížná až nerealizovatelná pro jednu osobu, natož mladší 18 let. Žalobce k tomu přiložil vyjádření matky jeho dětí a navrhl její osobní účast na jednání a její výslech.
16. Žalobce dále zopakoval, že žalovaný se nezjistil dostatečné informace o zemi jeho původu, přestože odkazoval na možnost žalobce realizovat svůj rodinný život v zemi původu. Toto své tvrzení demonstroval na zprávě Českého rozhlasu o záplavách v zemi původu žalobce

s oběťmi na životech, která předcházela vyjádření žalovaného k žalobě o dva dny, a dále na tvrzení o nemožnosti realizace rodinného života žalobce s dětmi mladšími jednoho roku, které se, stejně jako jejich nezletilá matka, narodily na území ČR a nemají ve V. žádné zázemí; posouzení žalovaného tak bylo dle názoru žalobce formalistické. Žalobce dodal, že vycestování dětí do V. s žalobcem by porušovalo čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte – pokud je nejlepší zájem dítěte v konfliktu se zájmy jiných osob nebo veřejnosti, musí při hledání řešení tohoto konfliktu hrát důležitou roli a nesmí být chápán pouze jako jeden ze zohlednitelných prvků. Žalobce též odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci *Maslov proti Rakousku* a *Slivenko proti Litvě*, které se týkaly výkladu čl. 8 Úmluvy, a dále ne rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 235/2018, z něhož citoval.

17. Žalobce tak žádal soud, aby při posuzování věci vzal primárně v úvahu zájem jeho nezletilých dětí. Žalobce dodal, že předpokládá, že dosažením zletilosti jeho družky (26. 1. 2021) bude jeho družka žádat o státní občanství ČR, kdy pak právě řízení o udělení státního občanství může být předběžnou otázkou v řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Pokud lze hypoteticky požadovat přesun v. občanů (dětí žalobce a jeho družky) do země původu za účelem realizace jejich soukromého a rodinného života, kde však reálně nikdy nežili a děti tam ani nikdy v životě nebyly, těžko lze totéž uvést legitimně u občanů ČR.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud přitom k projednání věci nařídil ústní jednání za účasti ustanovené tlumočnice do jazyka v., neboť žalobce takové projednání věci v žalobě i v replice ze dne 9. 11. 2020 výslovně požadoval.
19. K jednání se dostavil sám žalobce, jeho zmocněnec se bez omluvy k jednání nedostavil. K dotazu soudu žalobce uvedl, že neví, proč se jeho zmocněnec k jednání nedostavil, žalobce má za zmocněncem prý přijít až s rozsudkem. K výslovnému dotazu soudu při jednání žalobce prohlásil, že ustanovené tlumočnicki rozumí dobře. K dalšímu výslovnému dotazu soudu žalobce prohlásil, že souhlasí s projednáním věci v nepřítomnosti svého zmocněnce.
20. Účastníci řízení při jednání setrvaly na svých stanoviscích a procesních návrzích. Žalobce při jednání zopakoval, že zde má malé děti a ve V. nemá zázemí, a nevlastní ani cestovní doklad. Snažil se cestovní doklad vyřídit, a to podáním žádosti 15. 10. 2021 na velvyslanectví jeho země původu v Praze, o které nebylo zatím rozhodnuto. Žalovaný upozornil, že žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu, nemůže vstupovat do jednání se zastupitelským úřadem své země původu, což jde proti smyslu žádosti o mezinárodní ochranu.
21. Žalobce k prokázání svých tvrzení v replice ze dne 9. 11. 2020 navrhl důkaz prohlášením jeho družky a jejím výslechem. Provedení těchto důkazů soud zamítl při jednání, neboť je považoval za nadbytečné. Soud totiž neměl pochybnosti o tom, že žalobce má v ČR

skutečně družku, která byla v době podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nezletilá, a že s ní má dvě malé děti, o které se společně s družkou starají, což ostatně bylo též důvodem, proč soud přiznal žalobě žalobce odkladný účinek. Prohlášení družky žalobce přitom nepřináší do věci žádné nové skutečnosti, které by nebyly již předmětem správního řízení, nebo které by bylo potřeba prokazovat jako relevantní skutečnosti pro jiné posouzení věci žalobce.

22. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
23. Při posuzování věci vycházel soud z následující právní úpravy.
24. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
25. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona *[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a*
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
26. Podle § 25 písm. i) citovaného zákona *[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
27. Podle § 4 odst. 2 správního řádu *[s]právní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*
28. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu, zejména s obsahem napadeného rozhodnutí, soud uvádí následující.
29. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřijatelné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení. Tento závěr učinil i NSS např. v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, čj. 7 Azs 28/2011-74, v němž se zabýval otázkou přezkumu rozhodnutí v situaci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, která byla vyhodnocena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) tehdy platného znění tohoto ustanovení zákona o azylu, a řízení o ní zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. NSS v citovaném rozsudku uvedl, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“ Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.

30. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 7. 7. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě je mezi účastníky sporné, zda žalobce uváděl takové důvody své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kterými byl žalovaný povinen se věcně zabývat, a nikoliv je odmítnout se závěrem o nepřipustnosti opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
31. Soud z předloženého správního spisu, konkrétně z poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 7. 2020, zjistil, že žalobce k důvodům své druhé žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, protože zde má rodinu – družku a dvě nezletilé děti (rok narození 2020). Děti jsou předčasně narozené, mají zdravotní problémy, musí pomáhat družce, která je nezletilá (datum narození 26. 1. 2003), proto je zákonným zástupcem dětí žalobce jiné důvody žádosti nemá. Z poskytnutí údajů k žádosti dále vplynulo, že žalobce je křesťanského náboženského přesvědčení, politické přesvědčení nemá žádné, není politiky aktivní.
32. K posouzení přípustnosti žádosti žalobce si žalovaný obstaral podklady z předchozího řízení ve věci první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal dne 11. 12. 2018. Žalobce k důvodům své žádosti tehdy uváděl, že byl v zemi původu zadlužen lidem - lichvářům, kteří ho hledali, proto má strach z návratu (viz protokol o pohovoru k první žádosti ze dne 24. 1. 2019). Žalobce v rámci tohoto řízení též v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 11. 12. 2018 uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a je křesťan.
33. Soud s ohledem na zjištěný skutkový stav doložený v předloženém správním spisu dospěl k následujícím právním závěrům.
34. Ustanovení § 10a bylo do zákona o azylu o písm. e) doplněno zákonem č. 379/2007 Sb. (s účinností od 21. 12. 2007), a to v souladu se směrnicí Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „procedurální směrnice“); jedná se tedy o důsledek transpozice procedurální směrnice, kterou ČR provedla právě výše uvedeným zákonem s cílem postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat:
1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění;
 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.
35. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli *jakékoli* nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly

mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65).

36. Jak vyplynulo ze stručné rekapitulace obsahu správního spisu v bodech 31. a 32. výše, žalobce chce v ČR zůstat proto, že zde má rodinu, družku a jejich společné dvě děti. Tento důvod však sám o sobě nepředstavuje azylově relevantní důvod pro přiznání mezinárodní ochrany, či doplňkové ochrany.
37. Žalovaný při posuzování druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany provedl srovnání důvodů pro podání žádosti, kdy dospěl k závěru, že v obou případech je hlavním důvodem žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu jeho legalizace pobytu v ČR. Odkázal na judikaturu NSS, z níž vyplývá, že samotné právo na společný život žadatele s jeho rodinou není popřeno neudělením mezinárodní ochrany, neboť existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Současně žalovaný konstatoval, že z opatřených informací o zemi původu žalobce nevyplynula od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, tedy od 20. 3. 2019, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu dne 15. 4. 2020, žádná významná změna, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a která by tak odůvodňovala opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele z vlasti a obav z návratu do vlasti. K tomu si žalovaný opatřil Informaci OAMP ze dne 31. 5. 2019 V. Bezpečnostní a politická situace v zemi, a dále překlad údajů o zemi Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – V., ze dne 26. 3. 2020, které jsou součástí správního spisu. Proto žalovaný vyhodnotil, že v případě žalobce jde o nepřipustnou žádost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a v takovém případě uvedený zákon žalovanému neumožňuje jiný postup, než zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona.
38. Takto provedené a formulované hodnocení žalovaného považuje soud v dané věci za dostatečné, ztotožňuje se s ním a odkazuje na něj. Žalovaný zhodnotil důvody pronásledování žalobce již v řízení o předchozí (první) žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž dospěl k závěru, že důvody, které žalobce uváděl jako důvody neochoty jeho návratu do vlasti, nejsou z hlediska podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany, důvodné, neboť je nelze považovat za pronásledování či vážnou újmu, žalobci tak ve vlasti nic nehrozí. O tom ostatně vypovídá též fakt, který vyplynul při jednání před soudem, a sice že žalobce požádal dne 15. 10. 2021 o cestovní pas na velvyslanectví své země, před kterou se domáhá mezinárodní ochrany s tím, že očekává jeho kladné vyřízení. Toto zhodnocení důvodů první žádosti žalobce následně potvrdil i Krajský soud v Hradci Králové ze dne 15. 4. 2020, čj. 32 Az 9/2019-34, a žalobu proti rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobce zamítl. Žalobce se přitom proti závěrům v uvedeném rozsudku již nebránil podáním kasační stížnosti.
39. Od doby ukončení řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu pak v životě žalobce došlo ke změně spočívající v založení rodinného života s nezletilou družkou – státní příslušnicí

téhož státu, jako žalobce, kdy se jim narodili v únoru 2020 dvě děti. Následně, v červenci 2020 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu s odvoláním se na svůj rodinný život v ČR.

40. Soud nijak nepopírá, že jde o skutečnost novou, nikoliv však o novou skutečnost ve smyslu procedurální směrnice, resp. § 11a zákona o azylu.
41. Předně je nutno upozornit, že zákon o azylu umožňuje udělení mezinárodní ochrany pouze ve výjimečných případech, kdy je žadatel ve své zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, či má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Podle ustanovení § 13 zákona o azylu může správní orgán udělit azyl za účelem sloučení rodiny v případech hodných zvláštního zřetele i rodinnému příslušníkovi azylanta, ovšem za podmínky trvání manželství již před udělením azylu azylantovi. Žádný z výše uvedených azylových důvodů však žalobci dle zhodnocení jeho první žádosti o mezinárodní ochranu nesvědčil.
42. Dle § 14a zákona o azylu se žadateli, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, udělí doplňková ochrana, existují-li v jeho případě důvodné obavy, že by mu po návratu do státu, jehož je občanem, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. Jaké situace jsou podle zákona považovány za vážnou újmu, stanoví taxativní výčet v § 14a odst. 2 zákona o azylu, pod písm. d) tohoto ustanovení kvalifikuje zákon jako vážnou újmu i vycestování cizince v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobní námitky žalobce směřují k tvrzení, že jeho pouhé vycestování by bylo v rozporu se závazkem ČR zakotveným v čl. 8 Úmluvy, a tento rozpor by tak měl představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
43. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v ČR soukromý vztah. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, se NSS k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Pouze na takovou situaci skutečně dopadá judikatura, jež umožňuje přednostní aplikaci mezinárodních úmluv před vnitrostátními zákony (viz rozsudky NSS ze dne 14. 6. 2007, sp. zn. 9 Azs 23/2007, č. 1336/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 2 Azs 343/2004, č. 721/2005 Sb. NSS). Vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není případ žalobce.
44. Dále je třeba si uvědomit, že čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy. V takovém případě je příslušný orgán povinen

posuzovat otázku, zda a do jaké míry je žadateli znemožněn rodinný či soukromý život v zemi jeho původu a do jaké míry umožňuje přijímající stát vést takový rodinný či soukromý život. Základem pro posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy musí být dostatečná tvrzení žadatele, která prokazují, že v případě jeho návratu do země původu bude jeho soukromý život, resp. přenos soukromého života ze země, kde žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn. Žalobce však dle názoru soudu svými tvrzeními neprokázal, že by v zemi původu nemohl vést soukromý či rodinný život, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě či k osobám v obdobném postavení, svědčící o tom, že by mu k vytvoření soukromého či rodinného života mělo být v zemi původu bráněno, tak, aby mohl soud přistoupit k posuzování extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 21. 4. 2010, čj. 9 Azs 3/2010-62, nebo ze dne 28. 4. 2011, čj. 1 Azs 5/2011-36, které rovněž vycházejí z výše citovaného rozsudku NSS, čj. 5 Azs 46/2008-71). Jeho družka i děti jsou rovněž státním příslušníky jeho země původu, a ani jejich povolení k trvalému pobytu v ČR nezakládá překážku, proč by nemohli se žalobcem žít v jejich zemi původu, a zároveň nebyly uvedeny takové relevantní okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit, že právě ČR by byla jedinou zemí, v níž by žalobce mohl se svou družkou a jejich dětmi naplňovat svůj soukromý a rodinný život. Úvahy žalobce v replice ze dne 9. 11. 2020 týkající se důsledků, které by na věc mělo případné udělení státního občanství ČR družce žalobce, soud hodnotil jako hypotetické, neboť v době posuzování opakované žádosti žalobce družka žalobce ani jeho děti státní občanství ČR neměli a tato skutečnost nebyla tvrzena a prokazována ani v řízení před soudem.

45. Dále v případě žalobce nelze ani pominout skutečnost, že svůj rodinný život v ČR založil až v době, kdy jeho vlastní pobyt v ČR byl nejistý, resp. kdy již věděl o výsledku posouzení jeho první žádosti o mezinárodní ochranu a současně mu v té době hrozilo též správní vyhoštění. Pokud žalobce apeluje na soud, aby se při svém rozhodování o jeho žalobě zabýval primárně nejlepším zájmem dětí žalobce a rozporem s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, soud k tomu uvádí, že žalobce nespecifikoval, proč by nejlepším zájmem jeho dětí mělo být právě jeho setrvání v ČR v důsledku udělení doplňkové ochrany. Žalobce totiž v průběhu správního řízení, ani v řízení před soudem nikdy netvrdil ani neprokázal, proč je jeho družka a děti odkázána výhradně na jeho pomoc, resp. proč by tuto pomoc nemohla dočasně poskytnout někdo jiný, např. rodina jeho družky, která dle tvrzení žalobce žije v ČR od narození, a tudíž zde rodinu mít logicky musí. Navíc, družka žalobce je již od 26. 1. 2021 zletilá. Nebylo ani vysvětleno, jakým způsobem může žalobce svou rodinu zabezpečovat např. po finanční stránce, když na území ČR nemá jako žadatel o mezinárodní ochranu oprávnění legálně pracovat. Žalobce sice dále v žalobě uváděl, že jeho předčasně narozené děti potřebují zvýšenou potřebu zdravotní péče (viz bod IV. žaloby a repliku ze dne 9. 11. 2020), nikdy však netvrdil, že by tato péče nebyla v zemi jeho původu pro ně dostupná. O nedostupnosti zdravotní péče pro děti žalobce nesvědčí ani podklady o zemi původu žalobce shromážděné žalovaným, kdy konkrétně z informace IOM ze dne 26. 3. 2020 vyplývá (bod II. Zdravotní péče), že pro děti do 6 let je zdravotní péče bezplatná, byť pro to musí navrátilce učinit určité administrativní kroky – přihlásit se u lidového výboru a doložit určité doklady.
46. Současně není vyloučeno, aby si žalobce, pokud skutečně chce vést rodinný a soukromý život v ČR, vyřídil pobyt v ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, byť by mohlo

být toto vyřízení spojeno s jeho krátkodobým vycestováním do vlasti. Dle názoru soudu přitom nebude nutnost vycestování žalobce za tímto účelem natolik zásadní, aby představovala nepřiměřený zásah do jeho osobního života.

47. Za daných okolností, které vyšly ve správním řízení najevo a které vyplynuly z tvrzení samotného žalobce tak soud ve shodě s žalovaným neshledal důvodu, proč by měla být opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu posouzena meritorně, a to ani z hlediska doplňkové ochrany. Námitka neposouzení narození žalobcových dcer jako nové skutečnosti je tak dle názoru soudu nedůvodná.
48. K takovému postupu žalovaného nemohla vést ani námitka uplatněná až v žalobě, týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu pokud jde o obavy žalobce z pronásledování v zemi původu z důvodu jeho náboženského přesvědčení. Žalobce totiž tento důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu nikdy neuváděl, a to ani ve své první žádosti, ač tak učinit mohl a měl. V případě tohoto tvrzení tak nejde o skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu, která nebyla bez zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím řízení. Navíc, tvrzení žalobce o jeho křesťanské víře je obecné, žalobce netvrdil, že tuto víru skutečně aktivně praktikuje – ať už v ČR nebo dříve ve vlasti, či že již byl v zemi původu za své náboženské přesvědčení pronásledován. Tato námitka se tak soudu jeví z uvedených důvodů spíše jako účelová a nevěrohodná.
49. Soud znovu opakuje, že v daném případě nebyla opakovaná žádost žalobce meritorně posuzována, proto žalovaný nebyl povinen opatřovat rozsáhlé a detailní podklady o zemi původu žalobce, neboť jeho žádost posuzoval pouze z hlediska přípustnosti. Přitom dospěl k závěru, že přípustná není, neboť žádné z tvrzení žalobce nenaznačovalo azylově relevantní důvod pronásledování nebo vážné újmy hrozící žalobci ve vlasti. Z tohoto důvodu pak žalovaný zjišťoval pouze informace v rozsahu nezbytném pro závěr, zda z aktuálních informací o zemi původu žalobce nevyplývá jiná skutečnost, která by mohla být vyhodnocena jako relevantní z hlediska § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu soud též dodává, že ze správního spisu též vyplynulo, že žalobce měl možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí, a to dne 14. 7. 2020, kdy výslovně do příslušného protokolu uvedl, že se s podklady seznámit nechce, ani se k nim vyjádřit. Nechtěl ani navrhnout doplnění podkladů, či uvést nějaké skutečnosti či nové informace, které by měl žalovaný vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Soud se proto neztotožnil ani s námitkou žalobce, že chybí vazby mezi rozhodnutím a opatřenými podklady, nebo že by skutkový stav nebyl zjištěn dostatečným způsobem. K tomu soud odkazuje především na judikaturu NSS, zejména na rozsudek ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86, kde uvedený soud konstatoval, že *„zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-42, v němž bylo uvedeno, že: *„správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá.“*

50. Žalobce v žalobě v souvislosti s námitkou pronásledování z důvodu náboženského přesvědčení a neprovedení komparace předchozích zdrojů a nově předložených zdrojů odkazoval na judikaturu NSS týkající se posuzování další opakované žádosti. Předně soud upozorňuje, že zákon o azylu rozlišuje mezi pojmy „opakovaná žádost“ a „další opakovaná žádost“, a to v § 2 písm. f) a g). Dále soud uvádí s odkazem na argumentaci v předchozím bodě výše, že žalobce v žádné ze svých žádostí neuplatňoval důvod pronásledování své náboženské přesvědčení, z tohoto důvodu nebyl žalovaný povinen k tomuto údaji zjišťovat rozsáhlé informace, na které mimo jiné žalobce odkazuje až v žalobě. Kdyby žalobce skutečně pociťoval strach, že v případě návratu do vlasti bude pronásledován anebo mu bude hrozit jiné nebezpečí v souvislosti s jeho vírou, jistě by své obavy žalovanému sdělil již při první možné příležitosti, to však neučinil. Tyto skutečnosti proto žalovaný nezjišťoval. Důvodem opakované žádosti žalobce pak bylo tvrzení o rodinném životě žalobce, a v tomto ohledu žalovaný opět nebyl povinen provádět žádnou komparaci předchozích a nových informací o zemi původu, neboť tento důvod žalobce ve své první žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl, jednoduše proto, že v dané době byl bezdětný. Narození jeho dětí současně žalobce neuváděl jako důvod pronásledování ze strany jeho země původu, a s ohledem na časovou posloupnost jeho žádostí to logicky nebyl ani důvod, pro který svou vlast opustil. Tento důvod žalobce uváděl jako důvod pro udělení doplňkové ochrany, na jejíž udělení spoléhal, a to s odkazem na hrozbu vážné újmy z důvodu porušení mezinárodních závazků ČR. Jak však soud konstatoval výše v bodě 43. a násl., v dané věci soud neshledal porušení mezinárodních závazků ČR v tom, že žalovaný vyhodnotil žalobcovu opakovanou žádost o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou.
51. K námitce žalobce porušení § 4 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že je mu sice z úřední činnosti známo, že žalovaný takové poučení poskytuje zejména v případech tzv. dalších opakovaných žádostí (čili nikoliv v případě žalobce), avšak v daném případě nešlo o pochybení žalovaného, které by mohlo mít s ohledem na všechny specifické okolnosti daného případu vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Z tvrzení žalobce nevyplývalo, jakým způsobem jej tato skutečnost konkrétně poškodila na jeho právech. Soud k tomu konstatuje, že jak v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 7. 2020, tak z protokolu o seznámení se s podklady ze dne 14. 7. 2020 jednoznačně vyplynulo, že žalobce kromě údajů a informací, které uvedl, žádné další uvádět nechtěl. V tomto ohledu tedy, i kdyby byl žalobce poučen o tom, že v případě opakované žádosti nemusí být jeho žádost meritorně projednána a řízení může být ukončeno zastavením, tak, jako tomu ostatně i nakonec bylo, ničeho by to nezměnilo na skutečnosti, že jiné důvody uvádět či jinou procesní strategii uplatňovat nechtěl. Za této konkrétní situace dle názoru soudu zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodu trvání na tom, aby byl žalobce formálně poučen o průběhu řízení o opakované žádosti, by bylo zcela zjevným formalismem, neboť by to nemělo žádný vliv na posouzení důvodů žalobce. Nad rámec nezbytně nutného lze dodat, že žalobci nic nebránilo v tom, aby se v případě, že měl v úmyslu opakovaně žádat o mezinárodní ochranu z uvedených důvodů, obrátil na advokáta, případně na nevládní organizace specializující se na pomoc cizincům a žadatelům o mezinárodní ochranu.
52. V případě podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu zákon nevyklučuje opětovný plný přezkum tvrzeného azylového příběhu cizince. Dojde k němu však pouze za zprísňených podmínek stanovených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, a to z důvodů, které

soud již vyložil výše (viz zejména bod 35.). Tyto důvody však v případě žalobce splněny nebyly.

53. Soud proto neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v případě žalobce byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu, že neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tyto závěry žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil a jejich opora je doložená správním spisem, zejména vlastními tvrzeními žalobce jak v řízení o první, tak o druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu, aby odůvodňoval závěry učiněné žalovaným. Žalobní námitky tak nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

54. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. října 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně